

mere ud i landet, så kulturen bliver for alle danskere. Det synes jeg er positivt og også visionært, at man siger, at de nu skal turnere mere rundt.

En anden ting, vi er meget glade for, er det nye nationale børneteaterensemble, som selvfølgelig skal være på en fast scene her i København, men som også vil komme rundt i hele landet. Det synes vi er positivt og også visionært og nyt.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det tak til ordføreren, og så er det hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Jeg vil starte med at være positiv. De kulturpolitiske sigtelinjer, som regeringen er kommet med, indeholder en lang række pæne ord. Det kan være lidt vanskeligt at være uenig i, at man skal styrke talentet, og at man skal se fremad, og man skal være positiv, og hvad der nu ellers står.

Det, der er den store mangel ved sigtelinjerne, er, at de er fuldstændig blottet for handlingsinitiativer. Det kan man tage som et udtryk for, at regeringen ikke rigtig ved, hvordan man skal omsætte de pæne ord til handling, eller – hvad jeg tror er mere sandsynligt – at man er løbet tør for konkrete ideer og bare venter på, at valget skal komme. Og det gør vi andre sådan set også.

Men der er ét element i sigtelinjerne, som jeg synes er beskrevet rimelig fornuftigt. Det er spørgsmålet om kulturarven; der har vi fået lavet nogle meget fornuftige initiativer. Det skyldes måske, at hele grundlaget for initiativerne omkring kulturarven er blevet til under den forrige regering og først udmøntet efter valget.

Ellers er sigtelinjerne primært præget af værdidebat, og der vil jeg gerne sige et par ord om det jeg mener er det væsentligste; også omkring værdispørgsmålene. Det er spørgsmålet om partnerskaber. Jeg mener, det er vigtigt at understrege, at kulturen kan tilføre samfundet næring og vækstbetingelser for det gode livs vilkår. Kulturel udvikling skaber også en god samfundsdynamik og kan bidrage til erhvervspolitikken med en ekstra dimension.

Det er jo sådan, at i dag er kulturlivet meget afhængigt af markedet og den kommercielle kulturindustri. Film, bøger, musik, kunst m.v. produceres og distribueres af private foretænder på markedet. De fleste kulturskaber benytter sig af produktionsselskaber, forlag, gallerier og trykkerier for at nå deres publikum, så det

der med partnerskaber er jo ikke nyt, det er meget gammelkendt.

Det, der er opgaven, er, at vi som samfund skal have en kulturpolitik, der skaber veje forbi markedet for at distribuere kulturen, hvor markedet ikke selv kan løse det. Det er også derfor, vi igennem generationer har udviklet offentligt finansierede institutioner som biblioteker, museer, kulturhuse m.v.

Derfor vil jeg sige, at det, der er det afgørende, er, at kulturpolitikken bygger på et fundament, der sikrer tilstedeværelsen af en fri og uafhængig kunst, fordi det er det altafgørende for samfundet, og at den understøtter et veludviklet og mangfoldigt kulturliv. Det er det, der er statens opgave, og det er det, der burde have været indholdet af sigtelinjerne, at man har nogle visioner for, hvordan vi som stat, hvordan vi som samfund kan være med til at understøtte mangfoldigheden.

Kl. 11.10

Det, der desværre sker, er, at der bag de pæne ord fra regeringens side, når man skræller overfladen væk og går ind og ser på, hvad regeringen konkret gør, viser sig et andet billede, for en fri og uafhængig kunst er nemlig ikke en selvfølge. Det, som VK-regeringen f.eks. har gjort, da de manede til kamp mod smagsdommere og ekspertvælde, var, at man skar dybt i den eksperimenterende kunst ud fra det synspunkt, at det ikke kan være en offentlig opgave at støtte inferiøre tiltag eller, som det nu står i sigtelinjerne, middelmådigheden.

Konkret har man gjort det ved at skære i støtten til PEN. Jeg vil godt lige i parentes sige, at jeg går ud fra, at PEN søger igen, og jeg kan ikke forestille mig, at en borgerlig-liberal kulturminister ikke vil støtte PEN's arbejde for at understøtte fængslede forfattere og andre autorer, som har brug for hjælp rundtomkring i verdens diktorers fængsler – parentes slut.

Regeringen har også konkret skåret i portostøtten og dermed mindsket mulighederne for, at flest muligt kunne deltage i den offentlige debat og dermed give deres synspunkter til kende.

Så når man går ind bag de pæne overskrifter i regeringens sigtelinjer og skal se på, hvilket konkret indhold, regeringen giver det, ja, så er det præget af, at man under dække af nogle pæne ord skærer ned i de offentlige kulturbudgetter, og det er farligt, for når man skærer i de offentlige kulturbudgetter, så presser markedet sig frem, og hvad sker der, når markedet presser sig frem? Ja, så fremmer man den elitære kunst, den